

Bestemmelse, at Rigsdagens Afdelinger skulle være lige berettigede i finantzielle Sager, og endelig at man ligeledes tiltræder at lægge Hovedvægten med Hensyn til Afgjørelser paa Finantsloven ikke i en enkelt af Rigsdagens Afdelinger, men i et Fællesudvalg. Det er saa viensynligt, at man ved sin hele Tankegang, sin hele Argumentation søger at vende tilbage til Tilstanden i 1863, at det forekommer mig, at der ingen Tvivl kan være derom; men lad os nu se, hvilken Vægt der i Grundlovsforhandlingerne i 1865-66 blev lagt paa disse Bestemmelser. Man vil da erindre, at det var det egentlige Kjærnepunkt af Grundloven af 1849, som det lykkes at sætte igjennem i den nye Grundlov, og som Pris derfor, for at bevare den finantzielle Doervægt for Folkethinget, var det, at man gik ind paa at lade Landstinget sammensætte paa en fra 5te Junigrundloven af 1849 forskjellig Maade. Man satte en saadan Pris paa disse finantzielle Bestemmelser, at man fra mange Sider med Eryghed gik ind under den nye Grundlov i Lillid til, at der ved disse finantzielle Bestemmelser var et fuldstændig tilstrækkeligt Værn og en Garanti for den forfatningsmæssige Stilling, man ønskede. Man klager saa ofte over, at der i Almuen findes en vis Mistenktsomhed, og det kan gjærne være, at der er en Del begrundet i disse Klager; men der har fra gammel Tid været megen Anledning og Grund til, at en saadan Mistenktsomhed vorede op, og er der Noget, som egner sig til at give en saadan Mistenktsomhed ny Næring, er det dette, at man altsaa under Grundlovsforhandlingerne i 1865 og 1866 har benyttet sig af, hvad jeg med et latinisk Navn vil kalde en reservatio mentalis, og hvad der paa Dansk med et mindre smukt Udtryk kaldes en Bagtanke; thi det er tydeligt, at dersom man ikke er gaaet ind paa den nye Grundlovsbestemmelse med en anden Tanke, end at man reelt vilde arbejde tilbage til Normalbudgettet og til Thingenes finantzielle Ligeberettigelse, saa er man ikke loyalt gaaet til Gjenemførelsen af Grundloven af 1866. — Jeg spørger nu, hvorledes denne Fordring om et Normalbudget i Realiteten egentlig træder frem, hvorved den begrundes. Man siger da, at for det Første have vi en Række af bestaaende organisatoriske Love, som Finantsloven ikke kan forandre, ikke kan bryde, hverken ved positive Bestemmelser eller ved Forskaffelsen af de Bevillinger, som hidrøre fra saadanne Lovbestemmelser. Dette er nu allerede theoretisk talt en ny Paaastand. Jeg tror ikke, at man tidligere har været vant til at opstille eller fastholde en saadan Paaastand; der haves jo ikke ganske saa Exempler paa det Mønstre. Man har i det andet Things Betænkning ogsaa udtalt dette, ligesom den ærede Ordfører for Mindretallet her i den Henseende heller ikke har yttret sig anderledes. Jeg skal, for ikke at døle ret længe ved Exempler, kun minde om den Forhandling, som i sin Tid blev ført angaaende Frederiksberg

Stamtutteris Nedlæggelse. Den er jo ikke længere tilbage, end at den vil være i de fleste Medlemmers friske Erindring, og den er ret eendommelig, fordi vi havde at gjøre tilbids med de samme Mænd, som vi nu forhandle med. Den ærede Conseilpræsident havde vi den Gang den Foranstaltning at have til Indenrigsminister, og han var den, som førte denne Sag igjennem. Den Mand, som nu er Ordfører for Landstingets Udvalg, optraadte den Gang som Talsmand for den modsatte Anskuelse. Der var Tale om, at man vilde gjenneføre sin Opfattelse fra Folkethingets Side eller fra Rigsdagens Side, thi i det Punkt var der den Gang væsentlig Enighed mellem Thingene, og man vilde gjenneføre sin Villie ved en Bestemmelse paa Finantsloven. Det gav naturlig Anledning til en temmelig heftig Debat, og under den udtalte den daværende Indenrigsminister, den nuværende høitærede Conseilpræsident, den ene Sætning, som jeg skal tilslade mig at oplæse: „Jeg maa erkende, at det er fuldstændig rigtigt, at en saadan Regtelse af lovhjemlede Udgifter kan være nødvendig.“ Den ærede Minister indskrænkede sig ikke til at sige, at en saadan Regtelse kan være berettiget, men han udtalte endog, at den kan være nødvendig. Men han søer til, at det Tilfælde, som forelaa, ikke var en passende Veilighed dertil, „at det ikke havde tilstrækkelig Betydning til at bringe en saadan Fremgangsmaade i Anvendelse.“ Sigtende Udtalelser faldt under disse Forhandlinger, som sagt, af det ærede Medlem, som nu er det andet Things Ordfører ved Finantslovens Behandling. Naar det er indrømmet og vistnok ogsaa bør indrømmes, at en saadan Regtelse kan ske, saa bliver Spørgsmaalet kun om, i hvilket Tilfælde Regtelsen kan og bør ske, og der er da vist Ingen, som ikke mener, at dette som Regel ikke bør finde Sted; thi da vilde der jo ikke være nogen Mening i, at vi overhoved indløbe os paa at give varige organisatoriske Love. Der er vistnok Ingen, der ikke vil indrømme, at det som Regel ikke bør ske, og det vil naturligen heller ikke indtræde, naar der er den fornødne Enighed tilstede mellem Regjeringen og Rigsdagen. I den Henseende undrede jeg mig over det ærede Mindretals Ordførers Udtalelser. Han mente, at det var Noget, som kun kunde lade sig gjøre, naar der var Enighed mellem Regjering og Rigsdag. Jeg vil snarere sige — jeg neqter ikke, at det kan lade sig gjøre, paa ingen Maade — men jeg vil dog sige, at det snarere er en Grund til ikke at gjøre det. Er man enig, vil der jo nok kunne findes en Vej at bringe disse Foranstaltninger frem paa, men det var netop det Tilfælde, naar der kommer en Uenighed og en Uenighed af den Betydning, af den Styrke mellem Rigsdagen eller en af dens Afdelinger og Regjeringen, da er det først, at der overhoved vil blive Tale om Anvendelse af en saadan Fremgangsmaade, da er